



LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 cents paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

PLEDEJAR.

—Verdaderament, lo govern no sap lo que 's pesca...
—De qué 's queixa, senyor Martí?...
—Home ¿qué no véu lo que passa? Lo paper sellat que avants valia dos rals, avuy ne costa quatre; 'l de quatre, vuit; lo de sis, dotze y aixís successivament...
—¿Qué 'n gastava molt, vosté?...
—Home, tal qual... Lo feya servir per embolicarhi totes las mévas qüestions, y arrivabam fins allà ahont podiam... Pero avuy, horrorisa... Lo pledejar no dona cap gust... Un plet costa un ull de la cara.
—Aixó ray, no pledeji...
—¿Qué no pledeji diu?... ¿Y saberse 'n estar?... Es lo mateix que 'm digués:—no menjis... ¡Si que la fariam bonal...
—¿Tant aficionat hi es?...
—¿Cóm s' enten aficionat?... No hi ha afició... afició es poch. Jo entaulo plets per vici, ó millor dit per necessitat... Treguim lo recurs de pledejar y 'm moro al cap de quatre dias... ¿Cóm m' ho arreglaria per passar lo temps?... ¿Qui 'm compensaria dels instants de dita que disfruto?...
—¿Pledejant?...
—Pledejant, si senyor. ¿Hi ha res comparable ab un plet?... Un plet es una guerra en tota regla, jo prenc las mévas posicions, lo meu enemich las sévas, y canonada vá y canonada vé... are ell recula y jo avanso... are avansa ell y reculo jo; pero no importa, es una estratagema: deixi 'l venir, que quan lo tinga á punt l' hi enjega la caballeria á sobre, y 'l destrosso que 'l tros més gros que 'n quedarà será l' orella. ¡Quantas emocions!.. Llegir un escrit del advocat enemich, contestarlo nosaltres, y are, auto d' aquí y are providencia d' allá... cada auto es una escaramussa... cada escaramussa una victoria...
—¿Y si surt derrotat?...
—Llavors es una derrota parcial... No importa, hasta el fin nadie es dichoso... y jo lo que l'hi dich, es que quan un pert un incident, agafa coratge, s' exaspera y apreta las clavias, may siga sinó per revenjarse, quan arriba l' hora de dictarse la sentència definitiva.
—¿Y si la sentència es desfavorable?...
—Aixó may... Dotze plets hi tingut y dotze n' hi guanyat... Ne tinch un que l' haig de perdre, ho sé de cert, y aquest ja fá vinticinch anys que dura, y encare 'ls que durará... Calculi que 'm proposo morir-me sense veure 'l fallat, per estolvirme 'l disgust de veure que 'm condemnan.
—¡Amigo!... Déu nos en guard' d' enredarse ab vosté...
—¿Y donchs que 's figurava?...

Lo senyor Martí, l' aficionat á pledejar que aixís parlava es un hisendat de fora, y no duptin qu' es veritat lo que pondera ab tant entusiasme.

Lo seu interlocutor, qu' es un home molt fret y molt práctic y va esplicarli un qüento.
—«Una vegada, digué, dos pagesos anavan per un camí.
Un d' ells, diu:
—Mira quina nou.
Y l' altre s' ajup y l' arraplega.
—Alto, noy, exclama 'l primer: aquesta nou es mèva... jo l' hi vista avants que tú.
—Donch mira jo l' hi cullida.
—¿Es á dir que no vols donármela?... Donchs aném á cal jutje, y ell decidirá si la nou que 's troba al mitj de un camí pertany al que la véu ó al que la cull.
Dit y fet. Lo jutje 'ls escolta ab gran atenció, y agafant la nou y posantla sobre la taula 'ls pregunta:
—¿Estava d' aquesta conformitat?
—Si, responen los pagesos: si fá no fá estava aixís mateix.
—¿Es á dir que estant aixís, vos la vareu veure y vos vareu cullirla?... Bueno donchs, l' esclafolla del damunt es per vos que la vareu veure; la de dessota, per vos que vareu cullirla...
—Pero ¿y la nou?
—Are respecte de la nou se queda per mi.
—¿Cóm s' entén!..
—Serveix per pagar las costas del judici.
¿Qué tal l' hi ha agradat lo qüento senyor Martí?
—Si, no dich que nó; pero jo, en lo cas de qualsevol de aquells dos pagesos...
—¿Qué hauriau fet? Veyám...
—Hauria portat al jutje als tribunals.

—Ja veig, amich meu, que vosté no t' cura... ¿Y ha pensat may ab una cosa?
—¿Ab qué?
—Ab la fidelitat del advocat que 'l defensa.
—L' ull del amo engreixa al caball... Desenganyis. Quan jo tinch un plet no s' envia una paraula al tribunal sense pesarla per mi mateix com si fos una doblota de cinch duros...
—¿Y si alguna vegada las balansas están desequilibradas y s' equivoca? ¡Ay senyor Martí!... L' hi he explicat un qüento, escolti are una fábula que 's remonta á l' época en que 'ls animals parlavan.
«Un dia 'l Llop havent tingut qüestions ab una Hiena vá ficarse al cap que havia de apoderarse d' ella y devorarla. Vá, y consulta 'l cas ab lo Lleó, que, com vosté no ignorará, es lo rey dels animals.
—Mira Llop, no tinch cap inconvenient en que fassas lo que 't proposas, diu lo Lleó. M' has significat que pensavas parar una trampa... Está bé: la paras, agafas á la Hiena y te la menjás... Bon profit te fassa.
Lo Llop, efectivament, coloca la trampa en un siti per ahont la Hiena acostumava á passarhi cada dia. Al véurela tant ben parada, 'l Llop brincava d' alegria; pero tot de un plegat dona un pás en fals, la trampa 's tanca y queda prés en ella.

Pochs instants després compareixia 'l Lleó.
—¿Qu' es lo que miro?... exclama 'l rey dels animals.
—¿Que voléu ferhi respon lo Llop. No hi tingut prou trassa... un descuyt... Ajudéme á sortir...
—¿Que t' ajudi á sortir?... Fug, tonto... Precisament aquí havia vingut per menjar Hiena... En lloch de la Hiena 't trobo á tú... donchs menjaré Llop... y en paus...
—¿Ay, ay, no haviau sigut vos que m' haviau donat lo concell?...
—Verdaderament; pero, amigo, tant si 'l plet se guanya, com si 's pert, l' advocat cobra sempre.
Y conta 'l fabulista, que 'l Lleó, trobant massa teca ab lo Llop, ell mateix aná á buscar á la Hiena perque l' ajudés á devorarlo.»

Lo senyor Martí vá quedar fret.
Y pensant ab lo seu advocat, se deya per si mateix:
—¡Voto al mon dolent!... Potser si que...
P. DEL O.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

INAUGURACIÓ DE LA TEMPORADA DE PRIMAVERA.
L' AFRICANA.

Al meu temps s' estilavan unas cosas que are semblan ridiculs, pero jo soch fet á la tarifa antigua y lo cambiar de modo de esser, podé 'm costaria perdre la tranquilat que es l' única renta que tenim los pobres.
Dich aixó per esplicarlos que en ma petita esfera celebro totes las festas y festetas al us dels meus pares y sense ofendrer en res á Déu que es lo primer.
Aixís donchs lo diumenje me'n vaig anar al teatro ab lo mateix traje que duya 'l divendres per seguir monuments.
Jo, pobre de mi, volia honrar aquell aconteixement lirich, posantme 'l vestit negre de ceremonial, que á més de sério es históric, pues lo vaig estrenar pèl meu casament al any 54 que podé molts de vostés encare no eran al mon.
Pero 'ls meus desitjos no varen ser compresos com hauria estat de esperar y vá ser tot hu entrar al quint pis del Liceo y armarse tal saragata de crits subversius y riallas, que á no ser per la méva gran afició á la música me 'n tornava á casa més prompte que la vista.
Si coneixen los passaré per alt la demostració de que vá ser objecte 'l meu sombrero de copa, que, pobret, ab los 28 anys que 'l tinch com un de la familia, no s' havia trobat may ab ovació semblan.
Per tributarne un altra de més merescuda á ne'l di-

rector de orquesta 'ls meus vehins me v'an deixar tranquil.

En Goula es l'ídol del públich barcelonés. S'ho mereix.

Bé n' havém tingut de mestres, pero cap com en Joanet. Ell podrà ser lleig com un *mataparent*, no l'hi vull quitar; però en materia de saber tenir la batuta al cap dels dits, que vingui qualsevol maco a passarli la mà per la cara.

Aixó es un mestre, aixó es art y domini sobre la orquesta. Aquells *músichs* que fins are no n' haviam pogut fer res de bó, 'ls agafa 'n Goula y 'ls transforma en los millors professors del mon.

Bé, noy, bé; séu tranquilen aquesta cadira, y si vols ja pots pujarhi de péus, que te asseguro jo que no se n' hi sentarán gaires que 'ns fassi olvidar ton recort.

No estranyin que 'ls parli ab aquest entusiasme. Jo no hi puch fer més. La mèva admiració per en Goula es tant gran, que si com a filarmónich l' aplaudeixo fins a ensetarme las mans, com a catalá n' estich orgullós fins al extrem, que quan haji de ferme targetas de visita, m' hi posaré

FULANO DE TAL

paisano del maestro Goula.

Encare no haviam reposat d' aplaudir al mestre, ja hi vam haber de tornar per la Gini en l' ària ab que comensa l' acte primer.

Quan vá debutar anys atrás ab lo *Profeta* y després al cantar l' *Amléto* al Principal, desde las mateixas columnas de LA ESQUELLA ja vaig dir que era una artista de cap d' ala, y are ho ha vingut a confirmar especialment en lo *septimino* del segon acte, realsantlo de tal manera, que després de haver sentit més de cent vegadas l' *Africana*, 'm vá semblar enterament nova aquesta pessa culminant de la obra.

Després de la Gini, vá sortir lo coro, que 'ls dich qu' es cosa que no sé si se 'n poden formar idea sense sentirlo.

Fins are estavam fets ab lo coro del Gran Teatro que 's componia de quatre galifardeus sempre 'ls mateixos ab los mateixos vicis, y que la meytat se passavan la temporada ab la boca badada y badallant per semblar que cantessin y sense enjugar una nota.

Però ara s' acabat aquell *arrós*. Los coristas que ha dut en Rovira, tots trascan, además de que hi ha molt bonas véus, molta voluntat y sobre tot una batuta que 'ls fa fer verdaders miracles de ajust, color y uniformitat.

Tot lo primer acte, aixis com la alborada y pregaria del tercer y aquells quinze *nó* del quart, varen produhir un efecte tant gran, que 'l públich se vá pensar sentir per primera vegada tot alló tant bó.

Jo estich per demanar danys y perjudicis a totas las empresas anteriors, perque desde que 's fá la *Africana* al Liceo, se 'ns havian quitat ignominiosament una pila de bellesas que no havém pogut apreciar fins are.

Ja hi som.

Francament, are que 'm toca parlar de 'n Massini 'm trobo tant apurat que no sé que dirne.

¿Qué s' pensan que no hi ha més?

Si l' han sentit, tot lo que 'ls digui, totas las alabansas que 'ls ne fassi, 'ls semblarán poch per lo molt que mereix lo rey dels tenors.

Y si no l' han sentit, es impossible que se 'n formin una idea. Es lo mateix que si volguessen explicar a un cego de naixement, la claror y la magnificencia del sol.

En Massini, té talent, té véu, un talent inmens, una véu sobrenatural; té escola, té gust, cautiva al públich, l' arrastra, l' con mou y l' fá sentir expresantli la sublimitat de las concepcions que l' immortal Meyerbeer vá abocar á dojo en la *Africana*.

Lo públich se queda blau emocionat tant per l'entusiasme que experimenta al sentirlo cantar, com d' admiració al veure'l com interpreta tant fidelment aquells contrastes de sentiments.

Vamos, es alló que un de tant que n' voldria dir s' embolica y no sab per ahont s' enfila.

Jo crech que si 'n Massini estés molt temps á Barcelona, més de quatre filarmónichs entusiastas acabarian á San Boy.

Aquesta revista s' allarga y encare no he parlat de la Teodorini, que es l' altra estrella que 'ns ha sortit en l' horitzont del art.

Es una artista d' aquellas que 'n venen de mena; de aquella pasta que n' surten celebritats.

Ja 'ls dich jo que fan una parella, que si no fòs que están tant bé en lo duo, se 'ls podria dir que poden anar sols.

Lo senyor Nanetti, que fá 'l paper de D. Pere, hi dona molt realce, contribuint al bon conjunt, lo mateix que 'n Dufriche que es un minyó que ho entén, té la véu molt bonica, molta voluntat y fá un Nelusko discret, sense que ningú tingui res que dirhi.

Vá debutar un altre bon artista, 'n Rap que es un baix que fá per un teatro gran.

Vamos que ab uns quans raps com aquest se podria fer una bona sopeta per tota la provincia. ¿Qué s' pensan que es poch alt? Tot alló del *gigante bejarano* son romansos.

Jo desde l' quint pis me semblava que ab la ma l' hi hagués de fer passigollas.

Vaya un rap, si arriba á venir per la Quaresma 'l peix hauria anat á cap ó créu.

Tot aixó es feyna pels maquinistas que ab aquest *baix* han hagut de penjar las bambalinas més de una cana cap al telar.

No se 'n poden formar una idea: al costat d' ell tots los demés artistes sembla que estiguin ajenollats.

Es tant alt, que segons m' han dit, per entrarlo al teatro, l' han de portar ajegut. Per posarse la corbata ell mateix s' ha de enfilat a la cadira.

Vamos, la empresa porta un bon puntal.

Lo senyor Garcia perruquer del teatro, quan lo pentini, que tingui compte á no caure de la bastida, com quan arreglava la perruca per Corpus á l' altre Rap de Casa la Ciutat.

Apesar de las proporcions extraordinarias d' aquest artista, vá cantar molt bé la part de Sacerdot. Sobre tot lo públich dels pisos alts lo vá sentir molt bé, pues la véu no tarda á arribarhi. Ell ab lo seu cos l' aconduheix fins á la ratlla del tercer pis.

En conjunt, l' *Africana* s' ha posat aquesta temporada de un modo com no l' haviam somiat may.

Lo senyor Rovira, com á bon catalá, 'ns ha fet la finesa de portarnos la primera companyia d' ópera que hi ha á Europa.

L' públich correspondrà als sacrificis de la empresa anant ben sovint al teatro y aprofitant aquesta ganga, que 'm sembla molt, que tardarem molt temps á tornarla á arreplegar.

LEYANDRO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja deuen haver vist en un altre lloch del present número, com nos ocupém del *Teatro del Liceo*.

En *Leyandro* ja 'ls diu tot lo que s' ha de dir sobre la interpretació que ha tingut l' *Africana* per part de la actual companyia de aquell teatro.

Aprofitin la primera ocasió que tinguin y vagin á sentir á n' en Massini, que es tot lo que 'ls puch dir.

Desde que tinch ús de rahó, no havia sentit encare una ópera tan ben executada com l' *Africana*, que va cantarse 'l dia de Pascua.

No 'ls espanti 'l préu de la entrada, pues al sortirne encare tindran remordiments de veure que 'n Rovira 'ls dona tant bo per tant poch diners.

Y després que si fan com jo y van als pisos elevats, ne surten molt baratet.

Figúrinse que als toros una entrada de sol costa dos rals més, la corrida 'ls surt dolenta y agafan una insolació que se 'n van al altre barri ab quatre dias.

Al *Principal* s' hi ha refugiat la companyia de 'n Mario.

No 's creguin que aquest tal Mario siga aquell tenor antich que havia mogut tant de soroll: no senyors. En Mario del *Principal* es, sens dupte, 'l primer actor cómich que tenim á Espanya.

Se mou per las taulas com si estés á casa seva, es elegant, distingit y diu los versos de una manera admirable. En los pochos dias que fá que treballa l' hi he vist fer papers de vell y de jove, y sempre m' ha agradat. En una paraula, es lo *Massini* dels actors cómichs.

¿Y la companyia que porta? ¡No 'ls ne dich palla! La Tubau, paisana nostra, que quan declama recorda á la Lamadrid y á la Diez, y que no son bolados; la Gorritz, qu' encare que desde qu' es á Barcelona está costipada, demostra lo que podém esperar d' ella, quan s' haja aclimatat á las humitats de Barcelona; la Guerra, intel·ligent característica; la Lamadrid, neboça de la Teodora, qu' es una bona dama jova; la famosa Lola Fernandez que tot y sent una *jamona*... en dols, se defensa com una llagasta, y dos Romeas, tots dos *Julians*, un, lo més petit, nèt del famós actor, gloria de l' escena espanyola, tots dos graciosos fins al extrem; en Tamayo qu' es un bon característich, y aquell gat de 'n Rossell, tant conegut á Barcelona, que s' ha fet un actor cómich de primera. Y uns quants més que tots ho fan bé.

En resúmen una companyia excelent, que té rahó sense necessitat de cridar (los actors que cridan, regularment no 'n tenen); que posa las obras ab verdadera conciencia, que tréu magnífichs conjunts, y que no 's deixa caure may ni en las xavacanadas, ni en cap classe d' excés, buscant y trobant en los registres de la naturalitat, medis per distreure, agradar, fer riure y obtenir, alguns cops, universals aplausos.

Jo crech que aquest cuydado, aquest esmero que demostren, ho deuen aquells actors, apart del seu propi talent, al exemple de las companyias italianas, qu' en aquests últims temps han vingut á visitarnos. Si es ai-

xis, confesso que no 'ls falta sinó parlar italiá per confondre's ab ellas.

Però no, millor es que parlin espanyol, per gloria del país y orguil del art escénich, tant decaygut. Lo únich que seria de desitjar, es que 'ls autors que proveeixen lo seu repertori, procuressin fer comedias, no més ben escritas, que regularment las que posan ho son molt; pero si més sustanciosas, més plenas d' interés y fins més variadas. No dupto que actors com ells s' hi lluhirian.

Al *Romea* s' hi ha ficat la filoxera en forma d' autor dolent. Aquest insecte no n' ha tingut prou, ab fernos dramas bunyols, que han quedat remollits als quatre dias, sinó que ha volgut donar funcions constitucionals, privant de anar al teatro aquell dia al que no volgués passar per fusionista ó per sócio del casino de la Plassa Real, qu' es com si diguésem: per empleat de cala Ciutat.

No més hi faltava una guardia de veteranos per semblar la funció que cada any se dava pèl sant de Espartero.

Si tot aixó parés aquí, encare no fora tant censurable, perque en deixant de anar al teatro estavam en paus; lo pitjor es que aquest bon home, convenut de que ningú l' hi troba bó 'l seu drama *Lo punyal d' or*, s' ha posat al frente d' un periódich gastantse 'ls diners y 'l temps, incentsantse á si mateix.

Fins aixó l' hi passariam perque, ¿qué ha de fer lo qui no té parroquians? Però lo que no pot anar ni ab rodas es que ab la fatiera de darse fum, agafa d' un modo tant barruer los insencers que de tant en tant dona algun tanto al primer que s' ensopega á passar per allí á la vora.

Vamos senyor Ferrer y Codina, si 'l *Punyal d' or* ni *pincha ni corta*, perque es un punyal de pasta de rosquilla, nosaltres no 'n tenim la culpa. Es menester que se 'n convenci.

Y un' altra vegada quan vulga fer un drama, calculi millor los efectes, que no l' hi surtin tant estirats pèls cabells, aprengui millor lo llenguatje, no hi posi rimas que no sonan, y si vol tractar un assumpto històrich ó d' época, comensi per obrir la historia y estudihi... que 'l Papa 's fá vell.

Al *Retiro* la semana passada 's van suspendre las representacions de la *Mascota* ab motiu de que aquells dias no s fan funcions no més que á las iglesias.

Ha passat lo divendres sant y l' endemà encare no s' havia sentit lo primer toch de aleluya, ja sortia del *Retiro* un noy corrent com un mal esperit y no vá parar fins á can Ramirez, sortintne al cap d' un rato ab los cartells de la funció per l' endemà, anunciant la *Mascota*.

Aquesta obra 's véu que ha fet com Nostre Senyor: se va morir dijous y 'l diumenje vá tornar á ressucitar.

A *Novetats* s' ha estrenat lo melodrama de gran aparato *Purpurato el bandido rojo*, estrenantse dos decoracions del reputat pintor don Mariano Carreras.

La obra vá agradar molt contribuint al bon efecte lo desempenyo que vá mereix per part de la companyia que dirigeix lo senyor Tutau.

La empresa de *Novetats* se ben mereix lo favor que l' hi demostra 'l públich.

Al *Circo Ecuestre al Español* y al *Tivoli* han fet molt bonas entradas en aquests dias de festa.

N. N. N.

A... MÍ MATEIX.

Lo jove que s' enamora d' una noya, y molt sofreix perqu' ella ben poch l' adora, me sembla que millor fora que s' aimés á sí mateix.

Un jorn que 'm creva estar sol d' un mirall frente la lluna, al véurens simpátichs molt, jo y mi, com qui cassa al vol vam estimarnos tots d' una.

Ja may nos doném disgustos, nostre amor no 's veurá fòs, tenim los mateixos gustos y rebém idéntichs sustos perque un sol formém los dos.

Sempre dedico ab delicia versos á mi mateix, pro com que no gasto malicia, siga ó no siga ab justicia jo mateix me dich:—¿Qu' es bó!—

Per tot arréu me segueixo, fins quan vaig á pèndre banys: y jo gens m' avergonyeixo.... Com fá molts anys que 'm coneixo está clar, no 'ns fém estranys.

¡Quin amor, quin estimar, marxém tots tant á la una, qu' al frente un mirall estar

nos anavam á abressar
y varem rómprer la lluna!

Per fi, no dich altra cosa
de jo y de mi enamorats.
sinó que dintre una llosa,
sense fernos gens de nosa,
hém de descansar plegats.

Jo.

ESQUELLOTS.

A Barcelona casi bé no 's parla d'altra cosa que de
n Massini, de la Theodorini, de la Gini, y altres ar-
tistas acabats en ini.

Y s'ha observat una cosa, y es que tots los cantants
acabats en ini son superiors.

Jo no sé dels coros que ha dut en Rovira, com no 'n
diuhen los corinis.

Jo 'ls asseguro que son admirables.

Massini guanya mil duros cada nit que canta.

Es horrible ¿no es veritat?

Victor Hugo, lo primer poeta del sigle XIX, escribint
no 'ls guanyava.

Ni á Meyerbeer ni á Wagner que han deixat obras
inmortals, la feyna 'ls hi sortia a mil duros cada nit
que componian.

Rosales, va morir pobre, deixant los seus quadros
per vendre.

Y 'l mateix Fortuny, á pesar de ser lo pintor á la
moda, no guanyava una cantitat tant considerable.

Y aixó que las obras de tots aquests genis, quedan y
viuran eternament.

En cambi la véu de un cantant, s'esparrama per l'
ayre y 's pert.

Pero siguem justos.

Tal vegada, per lo mateix que 'l treball de un can-
tant no queda y no pot aspirar á la immortalitat, se
paga més que 'ls altres.

De totes maneres, Massini es un gran artista..... Y
calculin que si no valgués lo que l' hi donan, no l' hi
donarian.

Definició de l' *Africana*, feta per un mestre compo-
sitor que 's distingeix per las sévas ocurrencias:

—L' *Africana* es un' ópera en quatre actes y un
arbre.

Un dels artistes del Liceo que vá cridar l' atenció es
lo baix Sr. Rap.

Aixó de baix are no ho prenguin al péu de la lletra.
Lo Sr. Rap entra en la categoria dels jégants.

Un filarmónich del quint pis donava una idea de la
séva estatura ab aquestas paraulas:

—Ganga, noy: á n' aquest si que 'l sentirém mes bé
nosaltres, que 'ls de la platea.

Una opinió:

—Ni á Paris, ni á Milan, ni á Sant Petersburg, 's
canta una *Africana* com á Barcelona.

—Naturalment, ja vá dirho Dumas: l' *Africa* co-
mensa als Pirineus.

Y ab molta honra.

Se m' havia olvidat ferlos una recomenació.

C. Gumá, lo festiu poeta, ha aumentat lo seu reper-
tori d' obretas en vers, ab un quento fantástich titolat:

«Buscant la felicitat.»

¿Haig de ferne l' elogi?

No, únicament vull dirlos que 'l públich se 'ls es-
garrapa de las mans, y que si no s' afanyan á comprar-
lo, 's quedarán á las capsas.

Ab aixó ansia.

Las notabilitats de Madrit han obsequiat ab un ban-
quete á Perez Galdós, qu' es lo primer novelista de
nostre país.

¿Qué no coneix al autor dels *Episodios nacionales*,
de D.ª Perfecta, *Gloria*, *La familia de Leon Roch*, *La*
Desheredada y altres llibres pléns de interés, que 'l
públich devora y admira?

Bén mirat, apenas lo coneix ningú: ¡ey! me referei-
xo al autor, no als llibres.

L' autor es la modestia personificada. Fuig del bulli-
ci y 's ruborisa davant dels elogis.

Fá poch temps vingué aquí á Barcelona, molts per-
sonas notables tractáren de coneixe'l, y no pogueren
consequirho.

En la persona de Perez Galdós la modestia vá unida
al mérit.

Divendres de la senmana passada varem tenir un
rescalfat de professons.

De bon demati varem sortir los de la Reparadora: dos

ó tres centas donas estrafetas, cinquanta ó xeixanta
mascles y una reüa de capellans.

Anavan pel carrer cantant, resant, agenollantse y
fent petons al empedrat.

Péis carrers per ahont van passar l' empedrat ha
quedat tot plé de sots.

A copia de petons l' esmolavan, y are haurán de re-
pararlo.

¡Ventatjes de la Reparadora!

La professó de Sant Agustí signé la darrera.

La componian dos ó tres colegis de criaturas, uns
quants minyons de la Juventut Católica y una xeixan-
tena al ménos de municipals.

—¡Quina professó mes magrel deya un que se la
mirava.

—¿No véus que som divendres de Quaresma?

—¿Y aixó que vol dir?

—¡No véus que avuy no 's pot menjar gras!...

Cassat al vol lo dia de seguir monuments.

—Ay, deya una dona, jo no he pogut seguir tots los
monuments.... Me 'n falta un.

—Pero Sra. Tuyas, no s' encaparrí, que Nostre Sen-
yor no mira prim.

A conseqüencia de la colocació de la primera pedra
al monument á Colon ha arribat de Italia una carreta-
da de créus y condecoracions.

Al Sr. Rius y Tauler l' hi han concedit lo *gran cordó*
de la corona de Italia.

—¡Me 'l donguésin á míl diu qu' exclamava en
Fontrodona.

—¿Y que 'n faria vosté de un cordó?

—Me'l posaria á la cotilla.

Sans sembla qu' está disposat á unir-se ab Barce-
lona.

Me'n alegro molt.

Y diuhen que Barcelona, en cambi, mirará á Sans
com á cosa propia, fenthi grans milloras.

Are que no se 'n descuidi.

Recordi's de aquell ditxo:—A Sans y á minyons no
'ls prometis que no 'ls dons.

Aquest fet passá á Paris.

Havian multat á un taberner, per fraus comesos en
la calitat del vi. A més l' industrial signé portat davant
dels tribunals. Un quimich notable que havia fet l' aná-
lisis del vi, digué:

—No puch admetre que aquest vi siga natural: l' hi
falta un producte essencial, no conté ácit tartárich.

Lo taberner al acabarse la vista doná las gracias al
quimich, per l' informe que l' hi havia dat.

—Ja trobava que hi faltava alguna cosa: d' aquí en
avant al vi hi posaré ácit tartárich.

QUENTOS.

Davant de un tribunal.

Una dona s' havia barallat ab un'altra, rebent un
trench al front, que una vegada curat, l' hi desfigurava
la cara.

Per aquest motiu demanava una indemnació.

Lo president:

—¿Es casada vosté?

—Si senyor.

—Donchs sent casada, ja no ha d' enganyar á
ningú, y tant se val ser una mica més lletja com una
mica més maca.

—¡Ah, tant se vall... Y donchs si se 'm moria 'l
marit y volgués tornarme á casar, ¿qui m' indemni-
saria?

Un entusiasta de la literatura; pero que 'l pobret
escriu mott malament, reuneix á casa séva crítichs y
periodistas, ab l' intent de conquistarlos omplintlos de
bons bossins.

Un dia, acabant de dinar opíparament, s' encara ab
un periodista y l' diu:

—Home vosté 'm dispensa l' obsequi d' acceptar totes
las mévas invitacions, y encare no he pogut lograr que
digués una sola paraula dels meus llibres en son pe-
riódich.

—Ay, ay, respon lo periodista. Jo 'm creya que si
'm convidava era perque no 'n digués res.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
En serena nit d' istiu
prop de las acristalladas
per la lluna platejadas

aigües d' un caudalós riu
que ab sas onas de *hu-segona*
banya un gran *hu plé de tots*,
en *Dos-tres* diu ab pochos mots
que l' estima á la Ramona.

BALDOMERO CROS.

II.

Per un *segona-girada*
se vá vendre la *Total*
una capseta de *prima*
per posarhi lo didal.

LL. MILLÀ.

MUDANSA.

A Roma diuhen que hi ha
lo *total* posat ab a;
la noya ab qui 'm casaré
se diu *tot* posat ab e;
un fumador me vá d' i
que gasta *total* ab i;
y en los barcos he vist jo
la *total* posat ab o

EUDALT SALA.

CONVERSA.

—Vaja, adios senyor Climen...
—Sanchez ola... ¿Y de ahont surt?
—Vinch de fé un viaje molt curt:
tot just baixo ara del tren.
Y vosté ab fanch hasta 'l pit
també deu venir de fora?...
—No senyor, d' aquí la vora.
—D' ahont?...
—Entre 'ls dos ho hem dit.

TERESA MOLA.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y hori-
sontalment digan: 1.ª ratlla, una lletra—2.ª, una bestia.—
3.ª, un' arma.—4.ª, un fenómeno atmosférico.—5.ª, una
vocal.

SASTRE Y PARROQUIA.

TRENCA-CLOSCAS.

DO UN RAIM

Combinar aquestas lletres de manera que dongan un
nom d' home.

NOY DE CAL FARRÉ.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	—Nom de dona.
3	10	5	1	10	5	7	9	10	—Id.	
3	10	5	7	10	1	8	4	—Id.		
6	10	9	2	5	8	1	—Nom d' home.			
10	8	9	5	4	2	—Id.				
3	10	5	7	10	—Nom de dona.					
3	10	1	7	—Nom d' home.						
8	10	2	—Carrer.							
3	7	—Nota musical.								
10	—Una lletra.									

GEROGLÍFICH.

PAPA
y
VI
VI

TRAFALGAR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—*Ma-qui-na-ria*.
- Id. 2.ª—*Ca-pe-lla*.
- MUDANSA.—*Mal-Mel-Mil-Mol*.
- PREGUNTA.—*En que té mala fila*.
- QUADRAT NUMERICH.—
6 3 7 4
4 7 3 6
3 6 4 7
7 4 6 3
- LOGOGRIFO-NUMERICH.—*Campos*.
- ROMBO.—
B
N A P
B A T E A
P E P
A
- GEROGLÍFICH.—*Per punts las sastressas*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

RECORTS DE LA MANIFESTACIÓ BUFO-REPARADORA.

(TIPOS PRESOS DEL NATURAL).



—Bellezas de la religion de nuestros mayores!

(Un municipal qu' estava de pint a la porta de Santa Ana).